

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 1164

Doknr.
198857

Dato
21-02-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 24. januar 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 273 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 273:

”Mener ministeren, der er en udfordring i samspillet mellem serviceloven og anden lovgivning, i forhold til om kommuner ser sig forpligtet til at sætte fokus økonomi frem for faglighed i deres sagsbehandling?”

Spørgsmålet stilles som opfølgning på samråd om kommunernes brug af resultatlønnede konsulenter på handicapområdet den 23. januar 2020, jf. samrådspørgsmål P.”

Svar:

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har jeg lagt til grund, at der med formuleringen ”mellem serviceloven og anden lovgivning” menes, om der er uoverensstemmelse mellem servicelovens bestemmelser om, at afgørelser skal træffes efter en konkret og individuel vurdering og den generelle forpligtelse for kommunerne til at handle økonomisk ansvarligt.

Formålet med serviceloven fremgår af lovens § 1, som er en central bestemmelse for forståelsen og fortolkningen af serviceloven. Det er således bl.a. af formålsbestemmelsen, at det udtrykkeligt fremgår, at hjælpen til borgerne efter serviceloven ”tilrettelægges på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkelte persons behov og forudsætninger og i samarbejde med den enkelte.”

Det er også af formålsbestemmelsen, at det fremgår, at ”afgørelser efter loven træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn.” Denne formulering blev indsat i serviceloven i 2012, og det fremgår af forarbejderne til loven, at der var tale om en lovfæstelse af, hvad der allerede var gældende ret, fordi kommunerne, som nævnt ovenfor, har en generel forpligtelse til at handle økonomisk ansvarligt.

Det fremgår desuden udtrykkeligt af forarbejderne, at ”[h]ensynet til kommunernes økonomi kan [dog] aldrig stå alene, da kommunalbestyrelsens afgørelse skal baseres på en konkret, individuel vurdering af borgerens behov. Kommunalbestyrelsen må derfor aldrig vælge en indsats alene ud fra økonomiske overvejelser. Den enkelte kommunalbestyrelse kan heller aldrig afvise at hjælpe borgere, der har krav på hjælp efter loven, med henvisning til kommunens økonomi.”

Det fremgår derudover, at ”[ø]konomiske hensyn skal forstås som hensyn til, om tilbud efter loven er anskaffet og eller leveret på en økonomisk hensigtsmæssig måde. F.eks. bør kommunen, hvis den skal vælge mellem to tilbud, som er lige egnede til at opfylde borgerens behov, vælge det billigste.”

Kommunalbestyrelsen må derfor aldrig vælge, udsætte, indstille eller reducere en indsats alene ud fra økonomiske overvejelser men skal altid træffe sine afgørelser om hjælp til en borger med afsæt i en vurdering af borgerens behov.

På baggrund af det beskrevne, mener jeg derfor ikke, at der er uoverensstemmelse mellem servicelovens formålsbestemmelse og kommunernes forpligtelse til at handle økonomisk ansvarligt. Jeg tror faktisk heller ikke, at kommunerne er i tvivl om, at de ikke må træffe afgørelser alene ud fra hensynet til kommunens økonomi.

Om dette er i overensstemmelse med hvordan, det sker i praksis, kan Ankestyrelsens undersøgelse være med til at give os et billede af. Når vi får Ankestyrelsens undersøgelse, og tilsynssagen er afsluttet, vil jeg vurdere, hvilke initiativer, det evt. er nødvendigt eller hensigtsmæssigt at iværksætte for at sikre, at det ikke i praksis er økonomiske hensyn, der sættes over faglige hensyn.

Med venlig hilsen
Astrid Krag